

Charlotte
Habersack

NEOTVIRAT !!!

SAJE!

NEOTVÍRAT
!!!

SAJE!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2020

Cover © Frédéric Bertrand, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0590-0 (pdf)

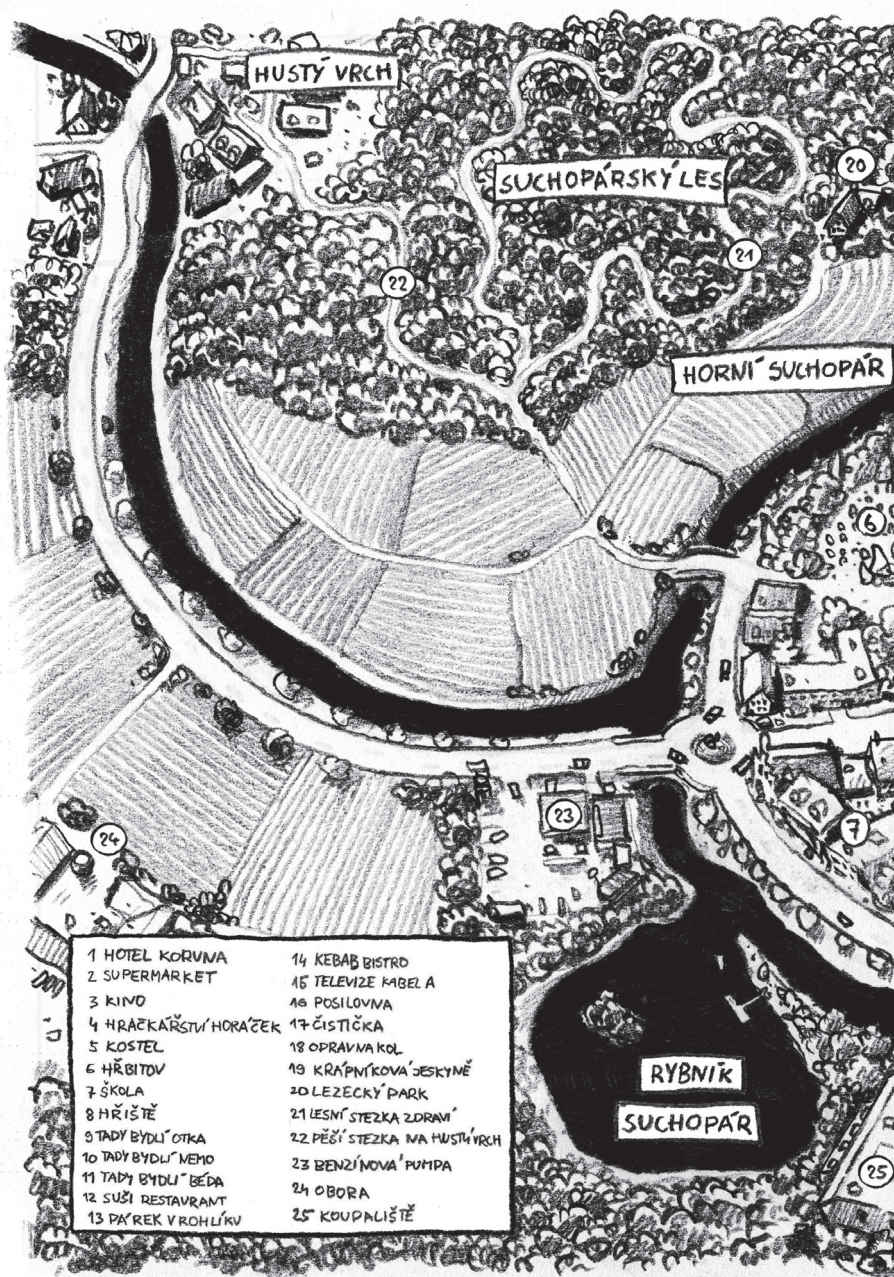
Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

SAJE!

Ilustrace Frédéric Bertrand

- 1 HOTEL KORUNA
- 2 SUPERMARKET
- 3 KINO
- 4 HRAČKÁŘSTVÍ HORAŽEK
- 5 KOSTEL
- 6 HŘBITOV
- 7 ŠKOLA
- 8 HŘIŠTĚ
- 9 TADY BYDLÍ OTKA
- 10 TADY BYDLÍ MEMO
- 11 TADY BYDLÍ BÉDA
- 12 SUŠÍ RESTAURANT
- 13 PAČEK V ROHLÍKV

- 14 KEBAB BISTRO
- 15 TELEVIZE KABEL A
- 16 POSILOVNA
- 17 ČISTIČKA
- 18 OPRAVNA KOL
- 19 KRAČMÁKOVÁ JESKYŇE
- 20 LEZECKÝ PARK
- 21 LESNÍ STEZKA ZDRAVÍ
- 22 PĚŠÍ STEZKA NA HUSTÝ VRCH
- 23 BENZÍNOVÁ PUMPA
- 24 OBORA
- 25 KOUPALIŠTĚ

OBSAH

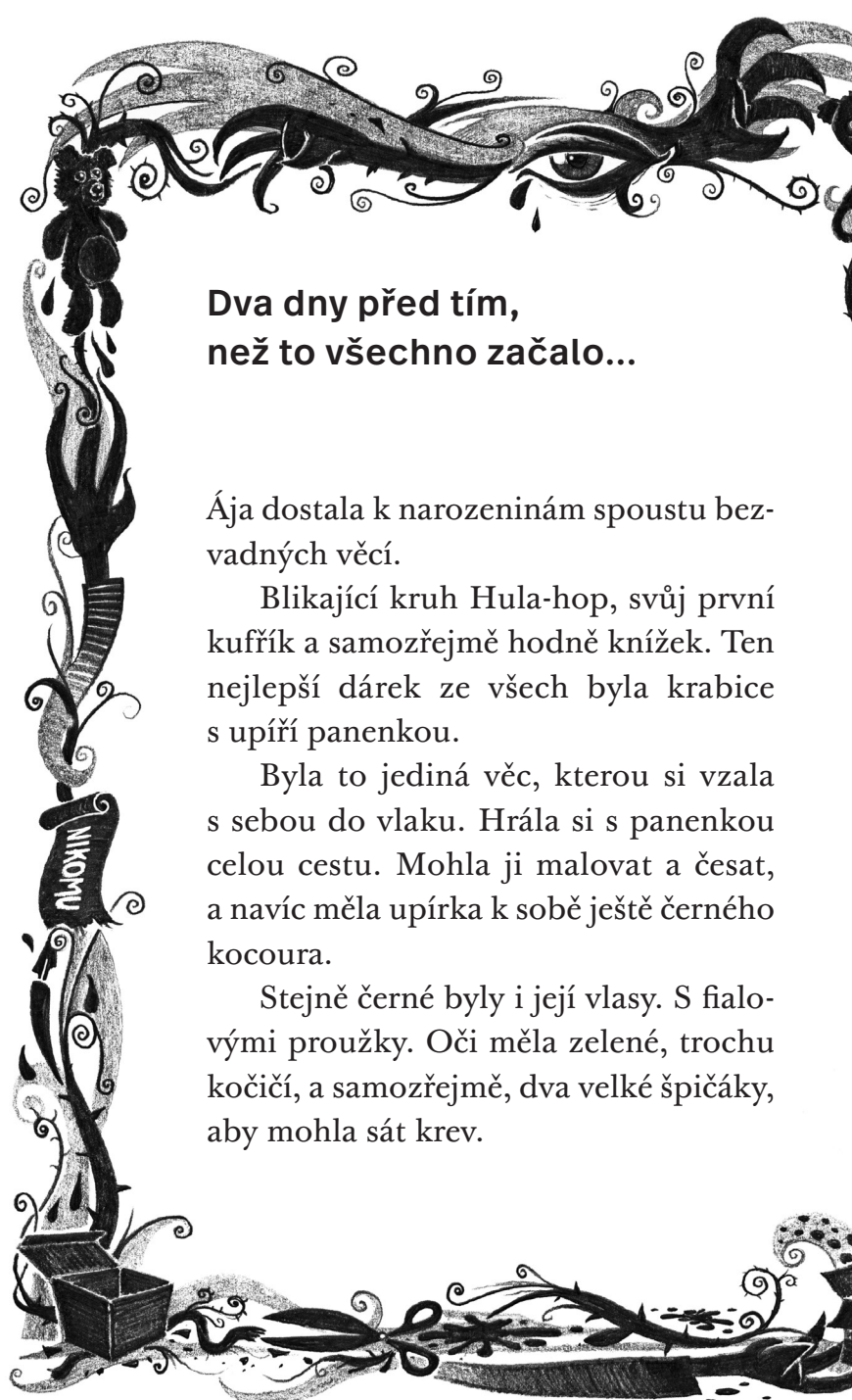
Kapitola 1	Nemo je rozumný	13
Kapitola 2	Najednou je noc	20
Kapitola 3	Záchranka	26
Kapitola 4	V nemocnici	30
Kapitola 5	Je pryč!	37
Kapitola 6	Čtyřicet loupežníků a jedna anakonda	46
Kapitola 7	Ve městě vládne pozdvižení	52
Kapitola 8	Prase v akci	60
Kapitola 9	Jsme bez proudu!	66
Kapitola 10	Temněji už to nejde	74
Kapitola 11	Na hřbitově	80
Kapitola 12	Vampirie	90

Kapitola 13	Skoro tisícovku	95
Kapitola 14	Strašná žízeň	101
Kapitola 15	Potřebujeme krev	109
Kapitola 16	Odhalení!	116
Kapitola 17	Béda v nebezpečí!	126
Kapitola 18	Strašlivé podezření	134
Kapitola 19	Béda ukáže zuby	140
Kapitola 20	Nic zvláštního	145
Kapitola 21	Vzhůru na Hustý Vrch!	153
Kapitola 22	Smrtící paprsky	159
Kapitola 23	Kamenná velryba	164
Kapitola 24	Ve správný čas na nesprávném místě	170

Kapitola 25	Ája	179
Kapitola 26	Vampirie dělá drahoty	185
Kapitola 27	Čerstvé Maršpytlíky a malá návnada	191

A ZAČÍNÁME!

A decorative border surrounds the text. At the top, a large, stylized eye with long, flowing eyelashes is integrated into a swirling vine. To the left of the eye, a small cat is perched on a branch. To the right, another cat is visible. On the left side, a banner with the word 'NIKOMU' is attached to the vine. At the bottom left, an open box sits on the ground. The entire border is composed of intricate, dark, swirling lines.

Dva dny před tím, než to všechno začalo...

Ája dostala k narozeninám spoustu bezvadných věcí.

Blikající kruh Hula-hop, svůj první kufřík a samozřejmě hodně knížek. Ten nejlepší dárek ze všech byla krabice s upíří panenkou.

Byla to jediná věc, kterou si vzala s sebou do vlaku. Hrála si s panenkou celou cestu. Mohla ji malovat a česat, a navíc měla upírka k sobě ještě černého kocoura.

Stejně černé byly i její vlasy. S fialovými proužky. Oči měla zelené, trochu kočičí, a samozřejmě, dva velké špičáky, aby mohla sát krev.

Na krku měla šátek sepnutý sponkou, která vypadala jako krvežíznivá piraña. K panence patřil ještě kufřík ve tvaru malé rakvičky a v něm šatičky na převlékání, černé lakované kozačky, minikartáč na vlasy a líčidla.

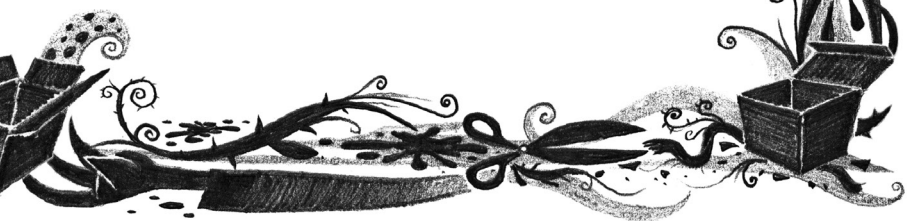
Ája chtěla upírce zrovna namalovat oční stíny, když vtom vjel vlak do tunelu a najednou byla všude tma.

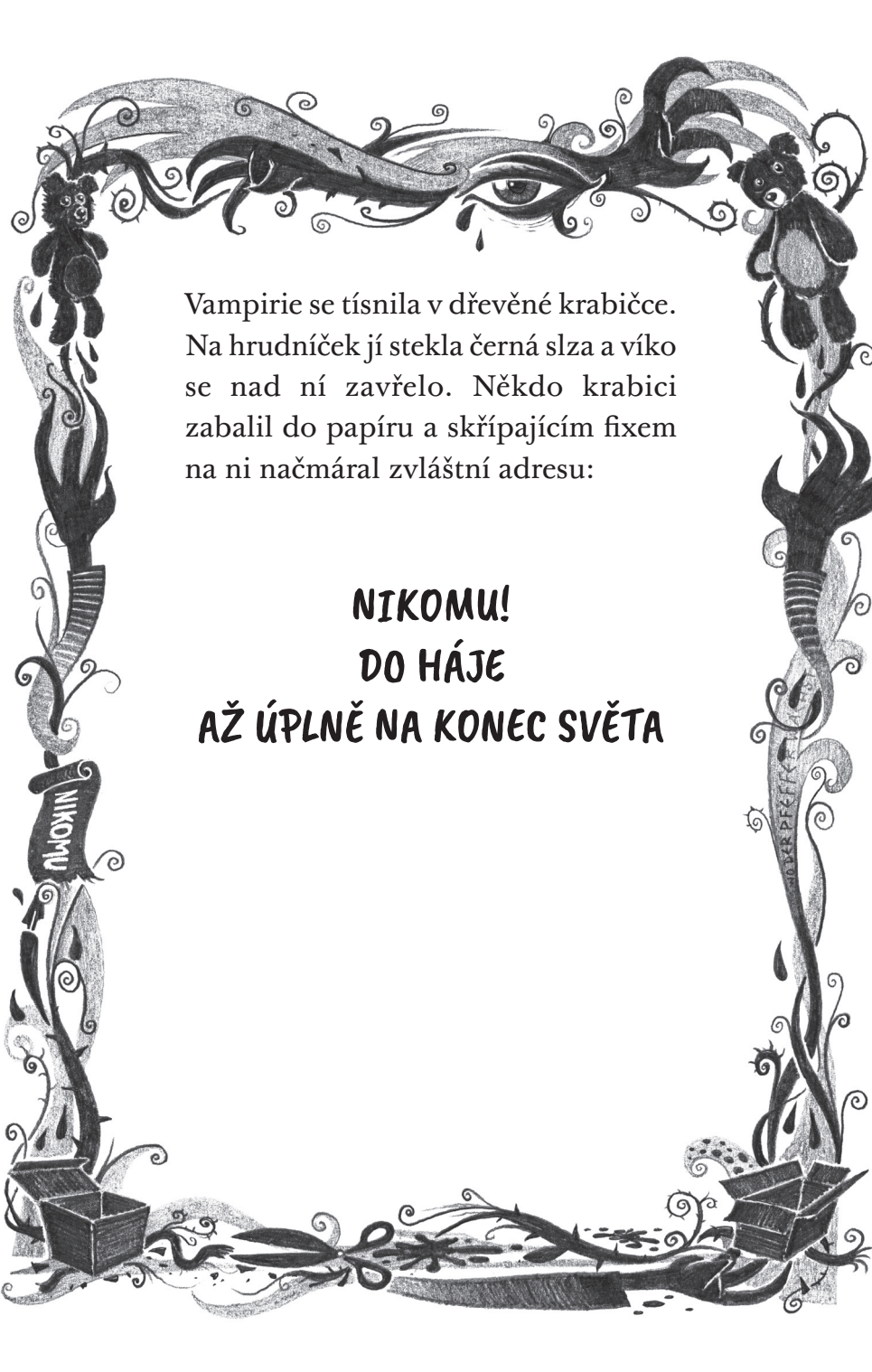
„Co je, proč někdo nerozsvítí světlo?“

„Co se děje?“ překřikovali se zmateně cestující. Vlak už ale mezitím vyjel z tunelu.

Ája se lekla.

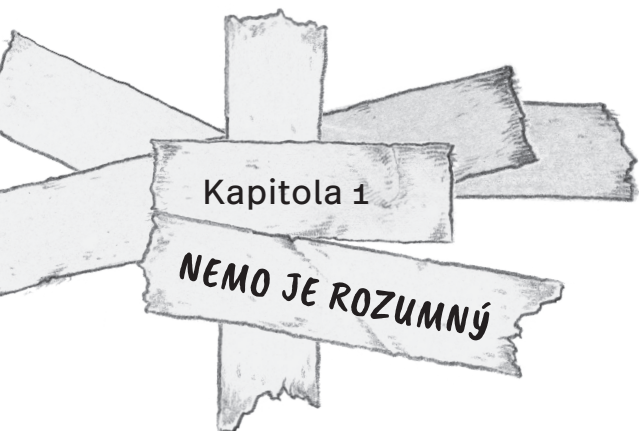
V jedné ruce držela ještě pořád paletku se stíny a ve druhé malý štěteček. Na sedadle ale neleželo nic, co by mohla nalíčit. Její panenka byla pryč!

Vampirie se tísnila v dřevěné krabici.
Na hrudníček jí stekla černá slza a víko
se nad ní zavřelo. Někdo krabici
zabalil do papíru a skřípajícím fixem
na ni načmáral zvláštní adresu:

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA**

Nemo postavil kolo do stojanu a rychle zacvakl zámek. Zajíždka na poštu ho stála celou čtvrthodinu. Musel si pospíšet, když chtěl Otce a Bédovi ještě před vyučováním říct, co se stalo. Obvykle jezdili do školy spolu s Bédou, ale Béda byl včera na noc u táty...

Nemo sundal batoh z nosiče a rozhlédl se po školním dvoře. Kde jsou jeho kamarádi?

Dvůr byl plný dětí. Brebentící zástupy proudily ke vchodu školy, kde měly dozor dvě učitelky. Na pravé straně stála paní učitelka Kašpárková, jejich třídní. Vlevo stála ředitelka školy,

paní doktorka Hůlková. Obě rozdávaly žákům růže ke 150. výročí školy. Přípravy na velkou školní slavnost, která se měla konat dnes večer, byly v plném proudu.

Nemo si všiml, že paní učitelka Kašpárková podává růži jedné dívce s hnědými vlasy. Hnědovláska měla na sobě modro-bílé pruhované tričko a kraťasy, k nim růžové žabky a francouzský baret.

Otka! Nemovi se rozbušilo srdce. Ve srovnání s ní si ve svém vytahaném triku a počmáraných teniskách připadal trochu ošuntěle.

Ten baret z Bretaně byl určitě dárek od rodičů. Pan a paní Paušovi byli herci, hráli hlavní role v seriálu *Osudová láska*, který běžel už celá léta na televizní stanici Kabel-A. Když pracovali v zahraničí, přivezli Otce vždycky něco na sebe. Pokaždé to bylo něco typického ze země, kde natáčeli.

Vtom se Otko obrátila.

Nemo se rychle podíval jinam, aby to nevypadalo, že na ni civí. Odešel pár kroků stranou a zastavil se ve stínu pódia, které už bylo připravené na školní slavnost.

„Poslouvej, co je vlastně mezi tebou a Otkou?“ vyptával se Běda, který se vedle něj zničehonic zjevil jako duch.

Nemo se lekl. Zadíval se na svého kamaráda. Na čele i na nose se mu leskl opalovací krém a na zrzavé kštici měl naraženou kšiltovku s ochrannou látkou vzadu, aby si nespálil pihovatý krk.

„Nic!“ zalhal Nemo a snažil se tvářit jako nevinátka.

„No tak! Nejsem přece na hlavu padlý. Vždyť je to jasné.“

„Pfff! Na hlavu padlý...“ prskal Nemo. „Nemluv pořád jako tvoje babička!“

Ale Běda se nenechal odradit. „Myslíš, že to nevidím? Jak po Otce pokukuješ, když se dívá jinam, a jak rychle uhneš očima, když se podívá na tebe.“

Nemo zrudl až ke kořínkům vlasů. Měl totiž za to, že se chová zvlášť nenápadně. A teď se ukázalo, že právě ta nenápadnost byla nápadná.

„Tak to přiznej!“ popichoval ho Běda. „Ty proti ní něco máš.“

Nemo se na něj užasle podíval. „Cože? Ne!“

„No tak už to konečně vybal!“ Běda do něj nepřestával štourat.

„Co má vybalit?“ ozvalo se za nimi.

Vylekaně se obrátili. S vytřeštěnýma očima oba zírali na Otku, jako by právě spadla z Marsu.

„Ehm...“ Nemo si zaraženě prohlížel špičky tenisek. Hned ale pohled zvedl, aby si Běda náhodou nemyslel, že uhne očima vždycky, když se na něj Otko podívá.

„Poslouchej,“ naklonila se k němu Otko a ztišila hlas. „Že ty jsi zase dostal balík?“

„Ano!“ vyhrkl Nemo. Málem by zapomněl! Přece jim chtěl vyprávět hlavně o tom, že dnes ráno u nich přede dveřmi zase ležel balíček!

„Cože?“ Běda se na Nema ohromeně podíval. „Proč to neřekneš rovnou?“

„No, protože ty jsi...“

„A kde je?“ přerušila je Otko.

„Na poště. Tentokrát jsem ho zanesl zpátky.“

„Správně, Nemo, jsem na tebe pyšný!“ Běda ho pochvalně poplácal po ramenu.

„A to ses nás ani nezeptal?“ zeptala se vyčítavě Otko.

Nemo se na ni omluvně podíval. Však se kvůli tomu na sebe taky hněval! Život v Horním Suchopáru byl tak strašně nudný. To se pak člověk dalšího dobrodružství dobrovolně nevzdává úplně snadno. Bylo to ale opravdu to nejrozumnější, co mohl udělat.

„Kvůli těm malérům s Yettim a pak i těm se Slizzíkem jsem školu trochu zanedbával,“ hájil se. „Na třetí příšerku už vážně nemám čas. Navíc je dneska ta školní slavnost a v pondělí píšeme písemku z matematiky. O víkendu se musím bezpodmínečně učit.“

„Jestli dostane kouli, tak letí,“ potvrdil Běda.

Otka svraštila čelo. „Co to má znamenat? Jako že jsi na propadnutí?“

Nemo přikývl. „Abych pravdu řekl, vidím to dost černě.“

Sotva to dořekl, nebe opravdu potemnělo. Obloha zčernala tak rychle, jako by někdo otočil vypínačem. Ptáci ztichli. I žáci a učitelé. Všichni stáli na školním dvoře jako přikovaní a jen se rozhlíželi kolem sebe.

Otka zděšeně pozorovala, jak se květ růže, kterou držela v ruce, pomalu zavírá.

Na školním dvoře zavládlo ticho. Strašidelné ticho.

Nemo zaklonil hlavu a podíval se na nebe, které už nebylo zářivě modré. Obloha, která byla před chvilkou úplně jasná, teď přecházela do temně šedé. O minutu později už byla úplná tma.